Чую, чую: обіймає жаль, —
За великим невимовна туга,
За незнаним!.. Ну, хоча б ножа
Та дорогу зоряну в подруги!

Та окраєць хліба у карман.
І пішов би босяком, гультяєм —
Хороше ж то нюхати туман, —
Аромат конвалій серед гаю!

Хороше ж то в пущах і степах
Спати ночі... Міряти дороги...
...Поцілунки вітру на губах...
...Сині крила тихої тривоги...

Марю, марю: — обіймає жаль,
За незнаним золотава туга...
Та нема дороги і ножа,
Тільки кицька на печі — подруга!

ЖИТТЯ Й РЕВОЛЮЦІЯ (Київ), 1928, ч. 8, с. 8. Передрук з книжки : О. Влизько. СЕРЦЕ І ВОГОНЬ. Краків-Львів: "Українське видавництво", 1942, с. 50.